

BỐN MƯƠI NĂM LẼ. DỊ THƯỜNG.

Bốn mươi năm lẻ ! Dị thường ?
Vẫn y trăm nhớ ngàn thương. Thiệt là !
Cũng bơ sữa ! Cũng lựa là !
Cũng xa mã ! Cũng chiếu hoa đái đẳng !
Cũng tình ! Cũng nghĩa ! Lãng nhãng !
Sớm thương chiều nhớ ! Tơ giảng rối mù !
Đa đoan. Đồi đã lu bu,
còn đặng đặng chuyện cơ cầu. Vẫn y.
Vẫn tức nghẹn cứ từng khi
hai con mắt cứ lì lì đổ hoe !
-Đuốc thiêng cứ cháy lập lòe.
Hận sông núi cứ cặp kè, kêu oan-

[Thủy chung, lóp lóp hàng hàng.
Rồi ra đá cũng phai vàng. Từ khi.
Vùi chôn tử hủ, xuân thì !
Gá thân đất khách còn gì trống chiêng.]

Ai xui gánh miết sầu riêng
mà đem tâm sự đổi phiên lụy chung.
Bốn mươi năm lẻ ? Đường cùng !
Tội riêng đổi lấy tội chung. Cũng đành.
Nhục hình gánh giữa lặng thinh .
Tới lui. Lẩn quẩn. Một mình, mình ên.
Ngày, từng ngày bước chênh vênh.
Đêm, từng đêm lội gập ghềnh chiêm bao.
Đường về hụt mấy nhịp cầu !
Ngó lung. Hút mắt một màu quan san !
Trở mình, quay gót. Bể bàng,
thả trôi thân thể lang bang, lênh bênh.

Đành thôi, cái kiếp lênh đênh
sốt hai con mắt. Ngủ quên phận người.

Chiêm bao. Mếu một nụ cười.